

Goran Samardžić

LOM

roman u osamsto strofa

L O M

BEOGRAD / MMXXV

© Goran Samardžić, 2025

urednik izdanja
Flavio Rigonat

*Jadne moje slabosti
šta bi bez mene.*

prijateljicama i prijateljima

1.

Moli se bolnički sprat
na pravoslavnom, katoličkom
i muslimanskom jeziku.
I na hebrejskom.

Da je svet bolnica
niko ne bi ratovao.
Samo bi se hrabрили.

2.

U ovoj betonskoj kocki
sa hiljadu kreveta
priziva se majka.

Posebno noću
kad bolovi zauzmu komande.

Ni manje ni više već majka,
pa je i ja prizivam.

Lepo je majkovati
i gurati se u krilo
puno vate
i carskog reza.

Vraćati se nazad
u vaginu.

Kud me majko istisnu u svet
fiksatora i gipsa?
Tanjira gde me čeka uvela viršla
s govancem senfa na rubu.

Neću da jedem,
da dišem, da, da da. . .
Al ko me pita?

Na ovu lađu od kreveta
s nategnutom plahtom
čekaju drugi.

Oni koji ne znaju
šta im se sprema.

3.

Ne pljuj tablete nano

više sestra u eter.

Gutaj ih bona!

Gutaj.

Bez zuba i dlake na jeziku

nana psuje doktorima majku.

Kandžama se drži serdžade života

koje je sve manje i kraće.

Puna joj usta resa.

U bolnici sam.

Slomljene ruke i noge

i očajnih porodičnih prilika.

Skakućem

i poredim tuđe muke

sa svojom.

Pao s motora.

Prešao iz lošeg u gore.

Obaljstio se.

Bruda boli me al' biće bolje ako Bog da,

govori u mobilni Velmir

s više gvožđa u sebi nego kostiju.

Na bolesničkoj listi piše – Velimir.
Liči na Džems Dina s kojom kilom viška.

Godine po bolnicama i muke *Velimirove*.
Zube izlizo od škripanja i stiskanja.
Rezbarije do pupka,
reaniminacija.

Crtalo se po njemu
bušilo i pritezalo. . .

Trideset pet godina mu
a veteran sobe.
Uči me kako se živi na štakama.

Na ruci nalik bejzbol palici,
tetovaža:

*Ako jednog dana brzina me ubije
nemojte plakati
jer sam se smejao (Pol Voker).*

Kružim i dišem.
štakama lupkam pod.

Moje muke su bezvučne.
Bezvezne.

Samo meni važne.

4.

Preko puta već sedmi dan
leži i ćuti neupadljiv čovek
svilaste duše prozvan
hrkavac.

Dugogodišnji
smerni konobar
hotela Evropa.
Mnoge smo sate
proveli budni
bez njegove krivice.

Ljuti, zakocenuti, il donekle tužni.
Svako iz svog razloga.

On je među nama najlakši slučaj.
Meniskus.

Dok su ga
presvlačile seste
progovorili su umesto njega
ožiljci.

Malo je reći strašni.

Žuč, sad bezazlena livada
oko koje smo se otimali
njegova je pozornica.

Po kvadratu zemlje jedan mrtav
Ili ranjen čovek.

Sa svoje strane voljen,
s druge omrznut.

Sreća pa Zemlja
nije stolnjak da se dere.

Bila bi u fronclama.

5.

U posetu nam jutros ušetao golub
s manirima gospodina.
Bez propusnice protokola.

Naklonio se sto puta
a i mi njemu.

JA me čeka samo kod kuće
i ne radujem mu se.
Draže mi je bolničko MI.

Golub može da leti i gega se
mi ni da puzimo.
U stvari neki se kreću
al ovako jače zvuči.

U pesmama se mnogo laže.

6.

Ko je ovog vepra
sedefnih kljova
i oštre dlake

podmetnuo s druge strane
ogledala?

Ko?

Jedino zbunjuju
papuče na vepru
i bolnička lista
o vratu.

Ma neko ko se dobro zajebava.

7.

Policija oooo policija!

Milicijooo!

Dovikuje nana
s proplanka svog mozga
ispod kog se
u toku veka
menjaju uniforme
ko karte u špilu.

Nana brka ratove i ne zna
da je vezana za svoje dobro.

Slomljenog kuka
hoće u katun
da se napeva
i nadiše.

Gradska bolnica
za nju je zatvor.
Osoblje straža.

Priključena je na svašta
što prvi put
pojmi u životu.

Čula za smrt
al ne ovakvu,
pod spravama za mučenje.

*Doktoooree jebo te tvoj babo u guz'cu!
Braćo ustajte iz mezara ooooojjooj!
spavate a dušman hoće da me otruje,
ćeri moje mile, sinovi, Majdo druuugooo
đe ste!?*

Nanu hrane preko vena.
Ne vidi se, al' se čuje.
Hodnik joj je grlo.

Mnoge je mržnje
navukla
u okviru struke.

Ima devojački, dalekometni glas
što reže staklo.

Iz doba je kad se u varoši
navijao sat
a telefon težio po kilo.

Usisivač, mašina za veš, frižider
zastali na putu u brdo.
Godine im trebaju da dođu.

Nana za sto godina života
čija sve. . .

8.

E noći čekam te
tužan i nebitan
da vidim
šta mi fino spremaš.

Nesreća me našla vidljivog
tek pod lupom.
Ponestalo joj meta.

*Vidim jednog čovečuljka
skrivenog u runu pizde i uobraženog.
Drž ga!*

E eto me tu.